

De EverQueens

De EverQueens

Jean-Marc Bawin

Kortverhalen

2020

Beefcake Publishing

Het is mijn wens om dit boek op te dragen aan Gerard Bawin en Jean Bawin.

De eerste is mijn vader en hem heb ik nooit kunnen vertellen dat ik een boek zou schrijven.

De tweede is mijn oom en hij heeft het boek nooit kunnen lezen.

De Cessna 206 Turbine klimt gestaag naar boven om uiteindelijk tot op 4.000 meter hoogte te geraken. Het is een zonovergoten dag die, ondanks de enkele malen die hij optreedt in België, voor de meesten die met hun voeten op de grond staan of bewegen, niet stuk kan. Maar zeer zeker voor zij die zo hoog in de lucht vliegen en binnen enkele momenten de sprong in het diepe willen wagen. Buiten de noodzakelijke piloot bevinden zich nog enkele mensen in de ijzeren vogel, onder wie een instructeur en Nicolaas. Voor deze laatste zal dit een van de bijzonderste dagen in zijn leven worden. Nicolaas is niet zomaar in dit vliegtuig gestapt, want hoogtevrees, valangst en nog meer van die dingen zijn als een blok aan zijn been, dus zeker niet bevorderlijk bij de strijd tegen de zwaartekracht. Hoger dan een gebouw van vijftien verdiepingen is hij nog nooit geweest. Nicolaas is een verwoed verzamelaar van allerlei angsten. Als er een titel voor ‘Mr. Fobie’ zou bestaan is deze onlosmakelijk met hem verbonden. Hij behoort immers al zijn hele leven tot de verdrukten der aarde en ook nu weer denkt hij aan vroeger. De pesterijen die hij als kind moest trotseren. Hoe ze steeds naar hem riepen: ‘Nicolaas! Varkensblaas! Angsthaas!’ Het sneed altijd door merg en been, die woorden die zo hard als een mes waren. En nog steeds, telkens hij eraan teruggedacht, deden de littekens van deze met gemeenheid doordrenkte koosnaampjes hem nog pijn. Samen met Benny, een gezonde bengel van om en bij de honderd kilo voor een meter veertig en voor wie BMI

waarschijnlijk Benny Moet Inbinden betekende, behoorde Nicolaas tot het restant dat steeds overbleef bij het kiezen van ploegmaats tijdens de lessen LO en aanverwanten. Hij kon niet begrijpen hoe sporten zo gezond kon zijn, daar er bij zijn klasgenoten altijd wel een was die na het weekend geblesseerd tijdens het voetballen op school aankwam. Neen, sport was Nicolaas zijn ding helemaal niet, maar boeken des te meer.

Hoe dikwijls hadden ze hem niet getrakteerd op een BIR. Dat was een acroniem voor Broek In Reet en keer op keer liet hij zich vangen. Met zijn intelligentie moest hij beter weten dat wanneer ze met twee op hem afkwamen er iets te gebeuren stond. Het was de hoop om toch in de maatschappij te worden opgenomen en het etiket 'paria' van zich te kunnen afschudden, maar zijn hoop was waardeloos. Ze naderden hem steeds met een smoes en voor Nicolaas het doorhad friemelden er twee paar handen, aan beide kanten van zijn bekken, achter zijn broek en trokken met alle geweld zijn onderbroek naar boven zodat deze zich in de spleet tussen zijn billen kon nestelen. Ook zijn familiejuwelen moesten het ontgelden, niet dat hij groot geschapen was, integendeel, maar ze waren even gevoelig als bij de anderen van het zogeheten sterke geslacht.

Hij was anders, niet zoals de doorsnee belhamel. Nicolaas was een buitenbeentje dat overal werd... buitengehouden. Ondanks dat hij een echte boekenwurm was – zeg maar een leesbeest, want hij las geen boeken, hij verslond ze – werd hem er steeds een onthouden... Het poëziealbum. Een item dat destijds een enorme kracht aan populariteit had, want het was voor de meester ervan een ideale maatstaf om diens eigen succes te meten. Enkel dat van zijn zusje en zijn nicht had hij mogen misbruiken, want artistiek talent bezat hij niet. Het was meer een obli-

gaat gebeuren dan dat het vanwege de eigenaressen van harte gegund was.

Later in de middelbare school was het al niet veel beter, want er kwamen nog wat troetelnaampjes, zoals puistenkop of brillenkas, bij. In deze materie was er door zijn medeleerlingen geen gebrek aan creativiteit.

Nicolaas werd dan ook steeds introverter en het enige wat gedijsde was zijn gebrek aan zelfvertrouwen.

Tot slot was er dan nog de universiteit in Leuven waar hij zijn kans ging wagen, maar na twee maanden hield Nicolaas het voor bekeken, hij vond het daar allemaal maar flauwekul. De laatste weken van zijn verblijf in de Vlaams-Brabantse hoofdstad vertoefde Nicolaas meer in de Schrijnmakersstraat in een van de leukste boekenwinkels, waar hij zichzelf een verslaving op de hals haalde met sloten koffie en bij gunstige wind de appetijtelijke geuren vanuit de keuken van Jeroen Meus kon ruiken, maar hij had daar tenminste het gezelschap van de vele boeken die hij stilaan prefereerde boven mensen. Uiteindelijk zou zijn leven nog bestaan uit boeken en zijn computer, want sinds hij zo'n elektronische vriend in huis had gehaald werd het leven voor hem toch wat draaglijker. Het ideale voorwerp om je achter te verschuilen, letterlijk en figuurlijk. De mogelijkheden om alter ego's te kweken waren oneindig.

Dat was allemaal voorbij. Die jaren van pijn, verdriet, angst, minachting, pesterijen tot handgemeen toe. Sinds enkele dagen was er een nieuwe Nicolaas opgestaan en deze had niets gemeen met de oude, enkel zijn naam.

Na zijn mislukte poging op de unief bleef er voor Nicolaas niet veel over dan toe te treden tot de werkende klasse en voor een keer was het lot hem gunstig gezind geweest. In zijn thuisstad

Tongeren had hij snel een openstaande vacature kunnen invullen. Het was niet hetgeen hij graag wilde, iets met computers had hem beter gelegen, maar de prioriteit lag bij het verwerven van een job. Dat hij mee voor het onderhoud van de dagelijkse beslommeringen instond maakte niet veel uit, het was best wel een leuke baan. Het assisteren van Lutgarde bij het verzorgen van de honden was voor hem een welgekomen verandering en het opruimen van hondenpoep nam hij er zonder problemen bij. Het Belgisch Centrum voor Geleidehonden is een nobele instelling die met hart en ziel ervoor zorgt dat de platitude ‘mens en dier’ een extra dimensie krijgt via een geprofessionaliseerde opleiding van deze lieve viervoeters waarbij ze niet meer weg te denken zijn in het leven van de blinden. Het leukste vond Nicolaas wanneer hij samen met de vrijwilligers plastic dopjes mocht sorteren. Een activiteit die geen enkel moment verveelde en als een tgv voorbijraasde en omdat het steeds een toffe, opgewekte groep van mensen was die het bewijs leverde dat iedere week wel een warme kon zijn.

Het inzamelen van deze dopjes was voor het BCG een welkome bron van inkomsten en Nicolaas schrok telkens opnieuw als hij hoorde hoeveel er jaarlijks ingezameld werd. Het is niet voor niets dat het BCG de mensen die deze plastic hebbedingetjes blijven verzamelen dankbaar is voor hun bijdrage. Een kleine inspanning, maar wel een die een wereld van verschil kan maken. Nog meer dan deze inzameling is er nood aan het vinden van pleeggezinnen voor de honden om hun eerste pootstapjes te zetten.

Men had dan ook een mooie, gebruiksvriendelijke website gemaakt waarop dit alles terug te vinden was. Nicolaas vond het alleen jammer dat hij hierin nooit had kunnen participeren. Net als Leonardo da Vinci, die niet enkel uitvindingen deed maar

ook bestaande had verbeterd, had Nicolaas punten gezien die voor verbetering vatbaar waren. Ondanks zijn uitmuntende kennis wat computers betrof bleef Nicolaas bescheiden nu hij in zo'n leuke groep mensen was geïntegreerd en wilde hij zich vooral niet opdringen met het risico in een pariarol te hervallen.

Ondertussen is het vliegtuig opgeklommen tot op 1.000 meter hoogte, wat normaal gezien bij Nicolaas reden genoeg is om de billen dicht te knijpen, en de instructeur taxeert de gezichten van zij die over enkele minuten van de ultieme vrijheid gaan genieten. Hij ziet dat ze niet allemaal even gelukkig zijn, zeg maar enthousiast, en dat heeft niets met hoogteziekte, die bij bergbeklimmers meestal pas optreedt vanaf 3.500 meter, te maken. Maar Nicolaas is veruit de meest gewillige om tot de daad over te gaan, want hij moet niet bevreesd zijn. Voor hem kan er niets misgaan, hij heeft sinds een poosje vleugels gekregen.

Nicolaas was reeds enkele maanden ingeburgerd bij het BCG en men was tevreden over hem, zowel over zijn werk als over zijn collegialiteit. Tot plots op een dag zijn onzekerheid weer de kop opstak toen er een nieuwe collega zich aanmeldde. Nooit had Nicolaas in zijn leven zo'n mooie verschijning gezien als de jongedame die een drie maand durende stage kwam lopen. Hij kon ieder moment dood neervallen, zo adembenemend was ze voor hem. Als het mocht zou hij haar direct willen knuffelen en nooit meer loslaten. Hij zou haar willen kussen en dan zou ze wel weten wat echte liefde was. En Cupido had hij niet nodig, die kon zijn pijlen daar steken waar... Maar helaas, want hij was Nicolaas en die was verdoemd tot enkel een figurantenrol.

Ze stelde zich voor als Alice en Nicolaas wist nu wel zeker dat bij zo'n mooie naam enkel een engel kon passen. Alice zou in de drie maanden die ze bij het BCG was de volledige structuur onder de knie moeten krijgen en als proefwerk een concept uitdokteren over eventuele ruimte voor verbetering. Dit alles moest ze dan in een mooi, maar vooral stijlvol, jasje gieten en presenteren met de computer.

In tegenstelling tot vroeger, wanneer de dagen voor Nicolaas steeds gebaseerd waren op overleven, was het 's morgens ontwaken telkens een voorbode om van iedere dag te kunnen genieten. Na twee maanden werd het duidelijk, Alice was gewoon een lieve meid die iedereen als vriend wilde en misschien had haar goedgelovigheid daar ook wel wat schuld aan. De verliefdheid was niet wederzijds, ze was vooral vriendelijk tegen Nicolaas en hij legde zich er dan ook maar bij neer dat er voorlopig geen kruispunt op zijn levenspad was, een mogelijkheid om af te slaan naar de weg van ultieme zaligheid of naar volmaakt geluk.

Ergens was hij al blij dat de donkere periode uit zijn jeugd jaren voorbij was en de situatie van leuke collega's rond zich al een hele verademing bleek. En toch bleef er iets knagen, een soort schaduw die Nicolaas zijn gevoel om eindelijk geaccepteerd te zijn verduisterde alsof hem dit niet gegund was. Waarom zou het ook, hij die volgens zichzelf geen ticket op een reisje geluk kon krijgen.

Gezien de korte afstand reed Nicolaas steeds met de fiets naar zijn betaalde hobby, want werk wilde hij het niet noemen. Vandaag begon hij later, omdat hij langer aanwezig diende te zijn. Toen hij de parking opreed, die vlak voor het BCG-gebouw lag, zag Nicolaas dat deze al volledig bezet was, dus was het een

reden temeer om met de fiets te komen. Maar wat vooral opviel was een wagen die er anders nooit stond en opvallend was hij wel. De gestroomlijnde sportwagen die daar stond te pronken en waarvan de bestuurder waarschijnlijk het type was dat steevast een zonnebril droeg, terwijl het de omstanders waren die dit kleinood veeleer konden gebruiken om de schittering van deze bolide te kunnen weerstaan, werkte als een magneet. Het was zo'n dominante, arrogante wagen waarvan je vermoedde dat in de fabriek, waar deze vervaardigd werd, de vacature om de richtingaanwijzers te installeren vanaf het begin had opengegaan. Het soort auto met deuren die groter toonden dan de wagen zelf, vooral als ze openstonden. Het droomvlaggenschip van iedere wegpiraat. Dit rijdende spiegelpaleis kon je gewoon niet negeren, maar van wie was dit sieraad eigenlijk? Het antwoord zou snel volgen.

Toen Nicolaas de koffieruimte betrad werd zijn aandacht al snel naar een tafel in de hoek getrokken. Het leek er rumoeriger dan gewoonlijk en een personage stak er met een luide ietwat gekunstelde lach bovenuit. De anderen vonden het blijkbaar ook wel grappig, deden hun duit in het zakje en lachten lustig mee. 'Hey Nicolaas, we hebben er vandaag een nieuwe collega bij,' riep Lutgarde hem toe. 'Dit is Steven, de zoon van een der sponsors, die ons komt versterken en ik denk dat het hier plezant gaat worden. We hebben al wat afgelachen. Steven, hier is onze laatste collega die je nog niet hebt gezien.'

Steven draaide zich met uitgestrekte arm om Nicolaas de hand te schudden. Nicolaas stak, in een beweging van automatisme, zijn hand naar die van Steven uit en nam deze om het ritueel van beleefdheid te vervolmaken.

Nicolaas keek hierbij in de ogen van Steven, zoals dezelfde beleefdheid het voorschrijft, maar toen was hij er. De schaduw

waarvoor hij vreesde had de gedaante van Steven aangenomen en was nu over hem gevallen.

De blikken van beide mannen hielden elkaar vast en na enkele seconden van analysering kwam nu de fase van de herkenning en Nicolaas wist meteen dat het fout zat, of misschien toch niet. Steven Verdonschoot, samen met Dirk Cuypers de grootste pestkop die Nicolaas in zijn jeugdijaren had moeten meeslepen, stond hier voor hem. Steven, de stoere gast, die er steeds klaar voor was om aan te vallen als het op pesten aankwam. Hij liep overal met gemene ogen rond alsof hij een wapen bij zich had waarvan de veiligheidspal altijd af stond, geladen met alle denkbare pesterijen. Altijd klaar om anderen in het stof te doen bijten. Later werd hij meermaals samen met zijn kompaan opgepakt voor inbraak en diefstal. Ze deden dat meestal op zo'n geraffineerde manier dat er praktisch geen sporen te vinden waren.

De hele horrorreeks die hij meegemaakt had met deze twee huf-ters flitste door zijn geheugen zoals bij sommigen die op dezelfde manier hun hele leven zien voorbijrazen tijdens hun doodstrijd. Na al die tijd, deze persoon weer te moeten trotseren, waarom? Wat had hij in zijn vorige leven toch verkeerd gedaan om nu zo gestraft te moeten worden? Moest hij vluchten? Elders gaan werken en daar in de schoot van Dirk Cuypers worden gegooid? Nee, misschien was Steven niet meer die smeerlap van destijds. We waren toch allen volwassen geworden en dat was allemaal zo lang geleden. *Ik maak me druk om niets*, dacht Nicolaas bij zichzelf. *Iedereen verdient een tweede kans, niet dan?*

Bij deze gedachte gaf Nicolaas een glimlach aan Steven en tot zijn tevredenheid kreeg Nicolaas er een terug, terwijl ze nog steeds aan het handen schudden waren. Steven voerde de druk

op de hand van Nicolaas nog wat op en plots klonk het: ‘Nicolaas! Varkensblaas! Angsthaas!’

Dit was alles tegelijk, een koude douche met een slag in het gezicht en een stomp in de maag. Nicolaas kromp ineen en alweer flitste de bewuste horrorreeks voorbij, maar dit keer veel nadrukkelijker. Het slachtoffer van deze gotspe keek even naar zijn collega’s en zag nog net hoe Alice haar blik van hem afwendde. Nicolaas droop snel af naar de afdeling waar de honden verbleven, want daar voelde hij zich veilig. Een vals gevoel weliswaar, want met de aanwezigheid van Steven was hij nergens meer veilig. Terwijl Nicolaas zich om de zachtvaardige viervoeters bekommerde had hij niet gemerkt dat er iemand nabij was geslopen.

‘Euh... Sorry voor daarnet. Het floepte eruit voor ik het wist.’ Steven stond in het deurgat geleund met de schouder tegen de deurpost.

‘Oké, als je het echt meent, want ik vond dat echt niet leuk,’ zei Nicolaas zonder opkijken en hij zag de glimlach op Stevens lippen niet.

‘Ik zal erop letten het niet meer te doen. Zeg, die Alice is wel een lekkere kip, hè. Jawadde, die wil ik wel eens binnendoen.’

Op dat moment was het maar goed dat de twee elkaar niet in de ogen zagen, want die van Nicolaas schoten vuur.

‘Een beetje meer respect graag, je moet niet zo denigrerend over vrouwen doen.’

‘Oh la, is ons Nicolaasje op zijn teentjes getrapt? Ben je de gentleman van de building misschien? Hé, wacht eens. Jij bent verliefd op die Alice, nietwaar. Jaja, dat is het. Ocharme, daar maak jij geen kans bij. Dat is voor u te hoog gegrepen, jongen.’

‘Laat me met rust, ga weg.’ Nicolaas begon te trillen over zijn hele lijf, want de woede groeide naarmate hij ook nog eens aan het verleden dacht.

‘Hela, Nicolaasje, een beetje rustig. Kijk, eh jongen, jij gaat rustig aan doen of ik zal hier eens rondvertellen wat voor een figuur jij vroeger was en waarschijnlijk nog steeds bent.’

‘En ik wil dat ge me nu met rust laat.’ Nicolaas trilde nog steeds, maar nu meer van angst voor de afgang die hem te wachten stond. Het was wel duidelijk, Steven was geen greintje veranderd.

‘Ah, Steven, hier zijt gij. Ge wordt gevraagd op het secretariaat.’ Lutgarde was ondertussen terug van haar dagelijkse ronde en zou nu de verdere dag samen met Nicolaas een programma met de honden afwerken.

De rest van de dag verliep vrij rustig en Nicolaas werkte volgens Lutgardes instructies zijn programma af. Uiteindelijk sloot hij als laatste alles af en fietste naar huis.

De volgende ochtend arriveerde Nicolaas op zijn normale dienstuur, maar zag meteen dat er iets mis was. Verschillende collega’s waren in paniek en Nicolaas was nog niet behoorlijk van zijn fiets gestapt of Lutgarde stond al bij hem.

‘Nicolaas, we zijn een hond kwijt. Weet jij waar Roxy is? Ik was deze morgen als eerste hier en de deur van de hondenafdeling stond op een kier en het hok van Roxy was leeg.’

‘Maar dat kan niet, toen ik gisteren had afgesloten waren alle honden hier en ik heb alles dubbel gecontroleerd.’

Nicolaas keek de rest van zijn collega’s aan en zag enkel de teleurgestelde blik in Alice haar ogen. Hij wilde haar net aanspreken toen plots ieders aandacht werd afgeleid door een blinkend wegmonster dat als een rijdende discobar de parking kwam

opgereden. De onmiskenbare basklanken van Queens 'Another One Bites the Dust' kwamen boven het motorgeluid uit en hadden waarschijnlijk alle Tongenaren uit hun slaap gehaald.

'Goedemorgen allemaal, ik heb een bekende, die er zo'n beetje verloren bij liep, ontmoet en dan ook maar meteen meegebracht.' Steven liep rond zijn wagen, deed het andere portier open en daar kwam Roxy tevoorschijn. Als een gedirigeerd orkest lieten de BCG-medewerkers allen een zucht toen ze het dier, dat zich van geen kwaad bewust was en precies zelfs genoten had van de uitstap, weezagen.

Overtuigd van zijn heldendaad zwol Stevens borst op en die heldenstatus zou hij vooral gaan uitbuiten om enerzijds Alice te imponeren en anderzijds Nicolaas te marginaliseren. De grijns op het gezicht van Steven verraadde dat hij de hond niet zomaar toevallig had gevonden, Nicolaas voelde dat er meer aan de hand was. Waarom overkwam dit Nicolaas nu pas? Als hij dan toch zo onachtzaam was, waarom was dit niet eerder gebeurd? Voor hem bleef Steven net zo onbetrouwbaar als vroeger.

'We zijn halfweg, op 2.000 meter, en alles is onder controle. Het weer is vandaag ideaal om te luchtduiken, jullie zijn dus echte geluksvogels,' klinkt de instructeur enthousiast alsof hij zelf voor de eerste maal zal gaan springen.

Hoe hoger ze zich bevinden, hoe groter Nicolaas' lach op zijn gezicht wordt en dat heeft helemaal niets met het verminderen van de zwaartekracht te maken. In zijn gedachten is er maar plaats voor een iemand sinds een paar dagen en die zal daar nooit meer verdwijnen.